

Thương nhớ bằng lăng

1 Bữa ấy, tôi dậy muộn nên ba chân bốn
cẳng đạp xe đến trường, cũng chẳng còn
tâm trí gì nghĩ đến cái bụng đang sôi lên vì đói.

May là vẫn còn kịp.

Ấy thế mà lạ chưa, lớp 7A của chúng tôi nổi
tiếng là ngoan nhất trường, vậy mà hôm nay lại
xôn xao như họp chợ, dù trống truy bài sắp điểm.
Tôi tò mò tìm thằng Giang còi ngay. Nói thật, thân
hình Giang thì đúng là còi thật nhưng cái miệng nó
thì không còi chút nào. Chuyện lớn chuyện nhỏ gì
trong làng hay trên huyện nó đều nắm vững, cứ y
như là có mặt luôn lúc đó vậy.

Thấy Giang, tôi vội hỏi:

– Lớp mình hôm nay có chuyện gì thế mà?

– Mà lạ quá, vẫn đang trên mây à? Đúng
là cổ lỗ sĩ. Thằng Quang sắp chuyển nhà, nó còn
gửi thư tỏ tình với chị Hiền quản ca nhà ta. Xem ra
anh em mình phải đưa dâu xa lắc.

Tôi không biết nó học được ở đâu mà lúc nào
nói năng như ông cụ non vậy.

– Ai bảo mà thế?

Nó chẹp môi:

– Tao nói có sai đâu. Sắp lên Chương trình
Thời sự rồi mà cứ ngơ ngơ như bò đội nón.

Thì có ai nói cho tôi biết đâu. Tôi với thằng
Quang thân nhau là thế, mà chính tôi lại là đứa
biết sau cùng. Tôi trách nó quá. Không phải tức vì
vừa bị thằng Giang còi nó chê (vì có ai mà nó không
chê đâu) mà tức vì mang tiếng là đôi bạn cùng tiến,
mà lại chẳng nắm rõ sự tình gì cả.

Tôi đưa mắt tìm thằng Quang ngay. “A, kia rồi,
cậu vẫn cười toe toét, đang đấu khẩu và trả lời
chất vấn bao nhiêu đại biểu thế kia.” Có thằng Tú,
tổ trưởng tổ Một, thằng Nam, tổ phó tổ Hai, xem
ra bạn mình hôm nay đúng là nổi tiếng thật rồi. Lại
thêm cả thằng Việt, cây hài của lớp, gõ thước kẻ
đánh “cộp” một cái rõ to để gây sự chú ý với mọi
người rồi cuộn cuộn quyển vở lại, giả vờ làm *micro*,
oang oang trước lớp:

– Thưa bà con, cô bác ở dãy trong, vòng ra dãy giữa, một nửa tay trái tôi và những người đang ngồi phía cửa sổ. Tôi xin tuyên bố, ngày hôm nay, anh Quang và chị Hiền nhà ta, tuy không sinh cùng ngày cùng tháng, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Mong bà con cho tràng pháo tay ủng hộ.

Cả lớp rần rần vỗ tay trong sự mừng vui như sắp được ăn cỗ đến nơi rồi. Còn tôi liếc thấy cái Hiền quẩn ca thì ngượng ngùng cúi mặt xuống bàn, viết hay vẽ cái gì đó. Nó giả vờ như đang tập trung và không nghe thấy gì hết. Nó chẳng cãi nhau với ai bao giờ. Và hôm nay đành chịu trận...

* * *

Trống truy bài đã điểm. Vậy mà cả lớp vẫn đang bàn tán chuyện bất ngờ sáng nay. Cho đến khi thầy Việt đứng trên bục giảng, định quậy thêm tiết mục gì đó thì phát hiện thấy thầy Huy, theo sau là chị Diệp Sao Đỏ đang tiến về phía lớp. Bấy giờ nó mới cuống cuống chạy về chỗ ngồi. Bất ngờ thầy Giang còi ngồi ở dãy giữa, giờ chân ra ngáng. Thầy Việt ngã úp mặt xuống đất. May sao hai tay chống kịp, không thì đã giập mũi. Việt phúi tay đứng lên, mặt tỉnh bơ:

– May hôm qua vừa học chiêu võ mới, định hộ tống thầy Quang đi cưới vợ. Hôm nay được luyện tập luôn, phải không chú rể?

Cả lớp lại được trận cười và ngoảnh nhìn thầy Quang. Quang tình queo, định nói điều gì thì thầy Huy bước vào lớp.

– Sao hôm nay nhớn nháo thế này. Lớp trưởng Duy đâu, sao không quán xuyến các bạn?

Thầy Giang vẫn là đứa hay chuyện, đã thế không chừa cái tội nói leo, dù bị nhắc nhở không biết bao nhiêu lần rồi.

– Dạ, thưa thầy, cả lớp đang sắp làm đám cưới cho...

Cũng may lúc đó, thầy Tú ngồi bên cạnh bị ngay miệng Giang còi lại. Chuyện này mà đến tai thầy Huy thì sẽ không xong đâu. Thấy nổi tiếng trong trường là thương yêu học sinh nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc. Thầy “mát tay” trong nề nếp của lớp nhưng cũng “rát tay” nếu học sinh không chăm ngoan.

Duy lớp trưởng nhanh nhẩu đỡ lời:

– Thưa thầy, các bạn đang bàn về tiết mục văn nghệ sắp tới dự hội diễn toàn trường ạ.

Thầy Huy nói:

– Lớp mình năm ngoái múa rồi, theo thầy, năm nay đổi mới, có lẽ nên dàn dựng một tiết mục ca hát thật đặc sắc.

Cả lớp lại dồn ánh nhìn về cái Hiền. Mặt nó từ lúc thầy vào đã hồng hào hơn trước đó. Bây giờ nhắc tới hát múa, là nhiệm vụ và cũng là sở trường của nó, mặt nó lại đỏ lên vì xấu hổ.

Thằng Giang còi lại góp lời với ý tưởng rất quái:

– Thưa thầy, theo như em thám thính được, bên lớp 7B đã dàn dựng tiết mục hát với múa nón phụ họa rất đẹp. Để không trùng ý tưởng, hay là... hay là... lớp mình nên có tiết mục song ca ạ.

Ở dưới lớp đã bắt đầu xì xào, những ánh mắt liếc nhìn sang phía Hiền và Quang, hai nhân vật chính trong buổi sáng hôm nay.

Cái Hiền đứng phắt lên khiến cả lớp lặng im như giờ kiểm tra:

– Thưa thầy, em mới bị viêm họng nên không hát được ạ.

Vẫn là thằng Giang còi mồm mép:

– Đau họng thì sẽ khỏi nhanh thôi. Còn tận ba tuần nữa mới khai mạc hội diễn. Với giọng ca oanh vàng của cậu thì lớp mình đoạt giải nhất là cái chắc.

– Thưa thầy, em...

– Hay là cậu sợ người song ca cùng không phải là Quang hoàng tử. – Giang còi tùm tùm cười.

Thầy Huy nhắc Giang còi giữ trật tự rồi nói:

– Hiền cố gắng giữ sức khỏe. Còn về tiết mục văn nghệ, thầy sẽ suy nghĩ và gợi ý thêm. Có thể là Hiền, hoặc có thể là bạn khác, các em phải thấy vinh dự vì được đại diện cho lớp. Bây giờ, tất cả truy bài đi.

Cái Hiền ngồi xuống với vẻ đầy bất an. Hình như nó còn run nữa vì vừa cầm cái bút lên đã làm rơi, phải cúi xuống nhặt.

* * *

Buổi học hôm đó hình như không chỉ có tôi mà còn nhiều đứa khác trong lớp cũng khó tập trung nghe lời giảng. Điển hình là thằng Giang còi, đang trong giờ Sử, nó hết quay lên nhìn cái Hiền, rồi lại quay xuống nhìn thằng Quang. Nó là chúa soi mói của lớp mà hôm nay “chuyên môn đặc vụ” ấy cũng chẳng thu hoạch được gì. Hai đứa kia không hề nhìn nhau đến một nửa lần. Giang còi đang thất vọng nảo nề và lo lắng suy tư thì bị thầy kêu lên

hỏi bài. Nhưng vì vẫn mãi tò mò về thái độ của Hiền và Quang và nghĩ cách để hai bạn bộc lộ tình cảm thật nên thầy phải gọi tới lần hai nó mới giết bản người.

– Giang, em cho thầy biết, Ngô Quyền đánh tan quân Nam Hán trên con sông lịch sử nào?

Giang còi từ từ đứng dậy, gỡ đầu gỡ tai, cố lục lại trí não mà không thể nào nhớ ra tên con sông ấy bởi dường như trong đầu nó lúc này toàn là mối băn khoăn tò mò về tình cảm của Quang và Hiền...

Việt vẫn cay cú chuyện bị ngáng chân lúc đầu giờ nên cố gắng nhắc bạn với giọng thiết tha mà đến cả Doraemon với Nobita cũng phải động lòng rơi lệ:

– Giang ơi, là sông Cửu Long. Sông Cửu Long có chín cái đầu rồng nên quân ta mai phục.

Giang còi bấy giờ như chết đuối vớ được cọc. Sắp hết thời gian suy nghĩ và thầy cũng không đủ kiên nhẫn nữa rồi. Thầy Hải đã cầm sổ điểm trên tay, cuốn sổ bìa xanh xanh mà chúng tôi còn sợ hơn cả bị mẹ đánh. Thầy dò theo danh sách, tìm được tên Giang thì nó lấy hết sự tin vốn có để trả lời bằng giọng đồng dục, gần như sao chép nguyên văn lời thầy Việt nhắc:

– Dạ, em thưa thầy, trận Ngô Quyền đánh tan quân Nam Hán là một trong những trận đánh lịch sử, được lưu danh trong sử sách, không một ai được phép quên. Trận đánh ấy diễn ra trên sông Cửu Long, một con sông có chín cái đầu rồng nên quân ta đã mưu trí mai phục đánh bại kẻ thù ạ.

Giang vừa dứt lời thì cả lớp phá lên trận cười như nắc nẻ.

Thầy Hải cũng không giữ được vẻ mặt nghiêm nghị nữa mà cũng bật cười:

– Tên là Giang. Giang là sông. Giỏi lắm. Điểm KHÔNG cho đánh đấm vào sổ luôn nhé!

Nghe thầy nói, mặt Giang còi tái mét. Nó gỡ đầu, gỡ tai, gỡ cả sau lưng rồi ngồi phịch xuống mà không biết làm sao cho đỡ nguợng. Trong tiền sử học hành của Giang còi, đã không ít lần bị điểm kém nên thực ra nó không thất vọng lắm. Nỗi “cay” nhất của nó là bị ê mặt trước cả lớp. Và nó không quên kẻ chơi xỏ mình nên giờ nắm đấm về phía thằng Việt, cái mũi hếch lên đây khiêu khích.

Việt nhìn thấy quả đấm hăm dọa của Giang còi nhưng lơ đi và càng cười to hơn. Cậu ta há hê, khoái trá đến mức quên cả cái áo còn bẩn và mấy vết đau xước ở tay.

* * *

Sau giờ Toán, cả lớp được ra chơi. Giang còi có lẽ là đứa sung sướng nhất khi được tháo cũi xổ lồng và nhất là sau khi bị đánh đấm trong số điểm. Toán chạy sang lớp khác chơi thì như sực nhớ ra điều gì quan trọng lắm, nó quay lại chỗ ngồi, lấy từ trong cặp ra một mẩu giấy viết tay, nhét vội vào túi quần rồi mới yên tâm dời đi.

Tôi vẫn tức Quang vụ nó giữ bí mật với tôi. Không phải chỉ một mà tới hai chuyện. Toàn là chuyện quan trọng nữa chứ. Đành rằng chuyện tình cảm nó có thể giữ trong lòng, nhưng chuyện chuyển nhà, thì tôi cú nó thật. Sao nó phải giấu tôi làm gì chứ, trong khi có chuyện gì, tôi đều kể cho nó biết hết, từ chuyện tôi tự mổ gà, hay chuyện tôi được bố mẹ mua cho áo mới, hôm qua tôi ăn ổi xanh bị đau răng... Thế mà nó lại đối xử như thế với tôi. Đã vậy, tôi cóc thèm quan tâm đến nó, cóc thèm bảo vệ nó trước “dư luận”, cũng cóc thèm chơi với nó luôn, dù trước đó, tôi với nó luôn dính với nhau như hình với bóng.

Tôi bước quanh sân trường mà lòng cứ buồn mênh mang như kẻ bị thất lạc điều gì đó. Thôi chết, hay là tôi... thất tình nhi? Cũng có lúc tôi hơi thích

thích cái Hiền. Nó xinh xắn, học giỏi và còn hát hay nữa. Có những buổi văn nghệ toàn trường, tôi cứ nhìn Hiền mãi khi nó lên biểu diễn mà chẳng biết bài hát ấy có những ca từ gì. Tôi, và cả thằng Quang nữa, hai thằng vẫn thỉnh thoảng nói chuyện về cái Hiền trên đường đi học về. Những lúc ấy, Quang chỉ im lặng nghe tôi kể lể và để ý sau lưng xem có đứa nào rón rén đi sau theo dõi hay lén nghe trộm hay không thôi.

Không! Tôi gạt phắt cái suy nghĩ ấy đi ngay vì tôi nhớ lại có lần tôi ghét cái Hiền ra mặt. Đấy là khi tôi xin nó tờ giấy để làm bài kiểm tra mà nó nhất định không chịu xé vở cho tôi. Thế nhưng, đấy là chuyện của năm nào năm nào rồi. Tôi không thèm tính toán với nó nữa. Còn năm nay, ngoài những lúc văn nghệ thì hầu như tôi không thấy thích cái vẻ mặt tươi tắn của cái Hiền nữa. Tôi tự thấy nó cắt kiểu tóc mới này là không đẹp, thế nên bao nhiêu tình cảm trước đó, tôi không còn ấn tượng gì nữa.

Vậy thì tôi đang ghen với ai? Phải rồi, hình như tôi đang ghen với chính cái Hiền. Bởi nếu thằng Quang thích nó thật, thì tình bạn giữa tôi và Quang sẽ đi về đâu. Trái tim thằng Quang sẽ dành hết cả cho cái Hiền và tôi chỉ đóng vai người thừa

